



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2182/2019
29.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Витомир Ђуровић, адвокат из ..., против туженог ЛД „Транс“ ДОО Чачак, чији је пуномоћник Славица Маричић, адвокат из ..., ради исплате дневница, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3129/17 од 13.03.2018. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3129/17 од 13.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 142/15 од 29.05.2017. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име остварених дневница за иностранство за период од 06.05.2012. године до 06.05.2015. године исплати износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, почев од 01. јануара наредне године за претходну годину, до коначне исплате, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 100.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3219/17 од 13.03.2018. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Другим ставом изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 01.07.2005. године до 31.05.2015. године, када му је радни однос престао. У утуженом периоду тужилац је обављао послове ..., на основу чега је остваривао службена путовања у иностранство. Оценом налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, у периоду од 06.05.2012. године до 06.05.2015. године, тужени је тужиоцу за теретно моторно возило редовно издавао налоге за службена путовања у иностранство, по ком основу је тужиоцу обрачунавао дневнице за обављени службени пут у иностранство према Уредби о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, које дневнице је тужиоцу исплаћивао на девизни рачун код „...“ а.д. ..., Ескпозитура у ... (бивша ... банка). Тужилац је девизни рачун отворио приликом заснивања радног односа код туженог, када је и овластио ББ, као физичко лице, који обавља функцију директора туженог, да може да располаже са новцем који се налази на том девизном рачуну.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилном применом материјалног права закључили да тужбени захтев није основан.

Одредбом члана 118. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то за време проведено на службеном путу у иностранству.

Код утврђеног да је тужени тужиоцу приликом сваког поласка на пут издавао путни налог за теретно моторно возило и након оствареног пута тужиоцу исплаћивао накнаду за време проведено на службеном путу у иностранству уплатом на девизни рачун тужиоца у складу са Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, бр. 86/07 и 98/07), правилан је закључак нижестепених судова да тужени није у обавези да тужиоцу на име дневница за службена путовања исплати тражене износе, јер тужилац на коме је у смислу члана 231. ЗПП био терет доказивања, није доказао да тужени своју обавезу према тужиоцу није испунио.

Ревизијски наводи тужиоца су неосновани, јер се истима оспорава налаз и мишљење судског вештака, чиме се заправо указује на погрешну оцену доказа, те тиме и на погрешно утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Осим тога, остали ревизијски наводи којима се указује да је законски заступник туженог злоупотребио своја овлашћења која се тичу располагања новцем на тужиоцевом девизном рачуну, представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване, дајући за ту оцену јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић